

Kapittel 5 Jeppe

Villi var frustrert og vred. Han behøvde en avveksling og savnet den rekreasjon han tidligere fant i sin gamle bil. Han tenkte, passasjerene slapp jo til bildekket når skipet lå til havn. Så kanskje han også kunne gå ditt? Han tok sjansen. Heisen gikk helt ned til bildekket. Der så han sin VW buss med det påmalte navn 'Norden Star'. Han åpnet bilens sidedør og sukket lettet, for fotlenken ga ingen alarm. Det var gode tider, tenkte han. Bilen var innredet for camping. Den hadde da også et lite musikkanlegg og video. Han nøt nostalgien og kikket gjennom videolisten. Omsider fant han nettopp den han behøvde akkurat nå.

Villi la seg godt til rette på sofaen. Han spolte frem til den spesielle video-versjon av Yazzo sin sang 'Only You' med Bishop. Tankene brente seg fast om den øde by, den utslitte mann, det tåredryppende håp om en liten løvetann, mens den ble spilt på gjentakelse i en halv times tid. Tross filmens absurde dystopi, var det noe gjenkjennelig. For gammel, forlatt, for håpløst. Men tross alt var det et lite håp i livet med den lille løvetann som fant veien igjennom ødet, sementen og ødeleggelsene. Villi sukket som Bishop. Omsider ble han mett. Det var ryddet litt i hans hode og ubehag var feiet under teppet, puttet i skap og gjemt på loftet igjen. Så ble det tid for å møte virkeligheten atter en gang.

Skipet fyltes med passasjerer igjen. Tilfeldigvis så han en eldre mann som var den første ut fra tax-free. Han hadde en pakke øl under armen da han hastet ut til dekk. Det var da noe gjenkjennelig? Villi ble nysgjerrig og fulgte etter ham ut. Villi så mannen forsvinne rundt om hjørnet til et lukket område. Litt spenning må man da tillate seg, tenkte Villi og fulgte etter. Der så han mannen sitte og åpne sin andre boks. Fin plass du fant her, sa Villi. Mannen skvatt til. Ta det med ro, jeg er ikke ansatt, - bare litt nysgjerrig. Nysgjerrig? På hva? Villi satte seg ned. Nei, det vet jeg ærlig talt ikke. Jeg er bare litt trett av de daglige rutiner. Byr du? Mannen nølte, men ønsket noe vennlig selskap. Villi åpnet sin boks mens mannen åpnet sin tredje. Ja, jeg kan se du ikke er ansatt, men du er kanskje en handelsreisende? Nei forresten, så hadde du nok valgt et helt annet selskap. Det er en lang historie, sa Villi, men ja, jeg er godt kjent med båten.

De presenterte seg som Jeppe og Villi. Jeppe som på Bjerget? Jeppe humret, Bergen, Voss, ja, det kan man godt si. Jeg spilte rollen for en lang tid tilbake. Han sukket. Faktisk fikk jeg særdeles gode kritikker. Han lyste litt. Det var fordi jeg kunne leve meg troverdig inn i rollen. Men, sa han litt sørgmodig. Alt har sin pris. Jeg kunne leve meg godt inn i rollen med hjelp av drikke og munnvann. Ingen merket noe til å begynne med. Etter en stund, så oppdaget noen det, men de lot det gå fordi forestillingene var avhengige av min prestasjon. Det tok slutt. Skuespillet måtte vike for nye forestillinger og vi alle mistet jobben. Jeg ble ikke engasjert i andre roller fordi mine uvaner var blitt allment kjent. Så er det når man lever seg for langt inn i sine roller, sa han og åpnet den siste boksen. Man hører denslags om enkelte verdenskjente artister, men sjeldent om alle de andre skjebner. Villi kjente godt til beretninger om de kjente artister som endte på rehabilitering. Noen ble faktisk kjente for nettopp det. Noen ble enda mere kjente da de døde.

Begge kikket på sine tomme ølbokser. Hm, tenkte Villi og snudde seg til Jeppe. Får jeg gjengjelde inne i baren? Det får du i hvert fall, smilte Jeppe. Han samlet boksene og la det under pressendingen til en livbåt. Det er best at de ikke ser tombokser her på dekk, sa han unnskyldende. Villi kommenterte det ikke, men likte ikke den indiskresjon. Jeg kjenner godt til de i baren. Jeg har visst et slags renommé å pleie. Hehe, ja, jeg skal nok ikke bli noen Jeppe i dag.

Villi snudde seg brått og sa ivrig, jeg tror faktisk du er den rette person til å svare på et 300 år gammelt spørsmål, som ingen har besvart tilfredsstillende. Jeppe humret. Nå overdriver du, men ok

for meg. Nei, jeg mener det. Spørsmålet har du stilt alle så mange ganger, men fremdeles er det druknet i fjoll og fjas. Det gikk et lys opp for Jeppe. Han siterte: «De sier at Jeppe drikker, men ikke hvorfor han drikker.» Nemlig, jeg byr i baren til du har svart tilfredsstillende. Men, la han til sarkastisk, ikke noe fjoll og fjas, for jeg behøver virkelig et innsiktsfullt svar.

De fant et bord ved baren. Jeg kan gi deg ditt svar med et eneste ord. Villi så forundret på Jeppe. 300 år med fjolleri og filosofi – og du avliver det hele med et eneste ord. Tja, du vet da at svar er filosofiens verste fiende. Han møtte blikket. Filosofi er spørsmål – vitenskap er svar. Det er da ingen grunn til å gjenta et besvart spørsmål – er det vel? Det ville i så fall avsløre en idiotisk filosof. Du vet, - den type der kan målbinde 10 vise menn. De så på hverandres øyenspråk. Villi ga opp først. Ok, la oss si du har rett i det terminerende resonnement. Men jeg kan ikke se at det har noe med Jeppes innledende spørsmål å gjøre. Hm, mumlet Jeppe. Spørsmålet er filosofisk konkret. Problemet er vitenskapens begrensninger. Et spørsmål utenfor vitenskapens fatteevne kan ikke besvares vitenskapelig. Hva nå? Villi viste tegn på irritasjon. Så du har ikke noe svar allikevel? Eller er svaret fjolleri, religion, galskap, - eller hva? Nei selvfølgelig ikke. Svaret er så menneskelig at vitenskapsmenn klarer ikke å definere det.

Svaret er simpelthen, - kjærlighetssorg. Villi brast ut i latter under en slurk. Kelneren var hurtig frem med en klut og tørket opp mens Villi unnskyldte heftig. Etter å ha tørket nesene, spurte han, ventet du med svaret til jeg drakk? Jeppe trakk på skuldrene, - fjoll og fjas? Hum, jeg må innrømme at svaret er troverdig. Var det den rolle du innlevde? Jeppe nikkete sakte. Var det din situasjon også? Jeppe sukket og drakk litt mere. De ble sittende en god stund å reflektere over tesene. Men Villi kunne ikke falle helt til ro med svaret. Han fortsatte, hvorfor i all verden ga ikke Holberg svaret selv? Jeg vet ikke. Det kan være flere grunner. Kanskje fordi han var vitenskapsmann. Han ville la publikum reflektere selv. Han hadde en helt annen begrunnelse som ingen kan gjennomskue. Jeg vet da virkelig ikke hva den bergenser tenkte – ingen vet til den dag i dag. Men det mere relevante spørsmål er hvorfor har ikke det store flertall kunne se det åpenbare trauma – ikke engang i dag? Vel, det er du som skal svare, utfordret Villi.

For å bli litt vitenskapelig, sa Jeppe mellom to slurker. Det finnes et sosialpsykologisk spill som heter 'Alcoholic'. Jeppe markerte med å tømme glasset og løfte fingeren for en mer. Normalt handler Eric Bernes spill teorier om to personer. Dette spillet involverer 5 aktører. Det er en kompleks industri. Men spillet handler ikke om det umyndiggjorte offer. Det handler om de andre som gavner av det. Vi kan for eksempel begynne med oss tre. Villis øyne for opp i overraskelse. Det er den selvmedisinerende, sa Jeppe og antydte seg selv. Det er vennen som støtter i sosialt snakk og det er bartenderen som tjener på omsetningen. De to siste aktører er partneren som blir relativt mektigere - og psykiatrien som tjener stort på konsultasjoner og medikamenter. Alle de fire andres skjulte motiv og trekk, sørger for at klienten slås tilbake til spillets start, - når den er ved målstreken. Det har langt større konsekvenser om den umyndiggjorte klienten prøver å bryte den organiserte onde sirkel. Styrkeforholdet er jo 4 mot 1. Villi stirret på Jeppe med vidåpne øyne. Jeppe møtte blikket. Derfor blir det minst belastende å fortsette rollen som 'Alcoholic', la han til og skålte.

Jeppe lente seg til Villi og hvisket. Jeppe på Bjerget er en arketype for det store flertall. Han lente seg tilbake og Villi kremtet, du må godt fortsette. Jeppe smilte bredt for annerkjennelsen. Skomakeren er selvfølgelig bartenderen, men også drikkekammeraten. Det med salt i snapsen kan godt ses som noe så uskyldig som den karibiske tradisjon med tequila. Vel, uansett, man kan anta at det var flere involverte enn en teaterscene rommer. Konen Nille er selvfølgelig ledsageren som tjener relativt på umyndiggjøring av partneren. Psykiateren er ... . Jeppe tok en pause og en stor slurk. Hobby psykologen er selvfølgelig godseieren, baronen, - eller skal man legge til baronessen i disse likestillingsdager. 'Bak enhver mann ... ' innledet Jeppe uten noen nødvendig fortsettelse. Villi måtte

bare innrømme for seg selv at den tese var langt mere enn han forventet. Etter en lengere refleksjon måtte han innse at det ga svar på spørsmålet, - men også hvorfor det ikke er offentlig besvart på 300 år.

Men allikevel, fortsatte Villi. Din psykososiale analyse er ikke noen direkte forklaring på ditt opprinnelige svar. Jeg mener, - det med kjærlighetssorg. Nei, sa Jeppe og vinket på enda en øl. Så blir man nødt til å gå inn i tragikomediens detaljer. Det blir en smule hypotetisk dette her, fordi historien inneholder ikke de detaljer som sosialpsykologien behøver. Men man vet godt at han var umyndiggjort til trelldom, straffet for udugelighet og sterkt avhengig av selvmedisinering. Mest av alt, - han ble hengende tross all sin elendighet. Hvem vet, antagelig var den person fra 'Bjerget' en nordmann som ble feilplassert i yrkeslivet og tvunget til annet virke enn det han kunne prestere. Han kan ha satset sin formue på et selvstendig hjem og et familieliv, - men mistet alle sjanser til å faktisk gjøre det. Kort sagt, Jeppe nynnet 'Lost in a Trap' som Elvis, 'A spider web' som Coldplay og 'Oh, my darling, cling to me', som Bowie. Villi kikket forundret, han kan jo synge.

«Follow the money», utbrøt Jeppe. Han kikket over til Villi. Det er selvfølgelig et godt gammelt ordtak, like gammelt som pengene selv. Uansett, - hvem som fikk seg æren for begrepet, - så er det så relevant som sant. Spørsmålet er; hvor fikk Nille pengene fra? Igjen for Villis øynene opp. I pausen, bestilte han rom, cola og ingefærshot. Hm, mumlet Jeppe interessert. Villi reiste to fingre til kelneren. Nåh, sa Jeppe og tok en slurk. Hans øyne lyste opp. Friskt, - det må jeg si. I alle tilfelle, fortsatte han. For 300 år siden hadde ikke kvinner noen inntekt. Noen offisiell inntekt, la han til. Nille hadde ingen kro, ingen butikk, ingen farm eller noe som tilsa noen inntekt overhode. Såh, spurte Jeppe, hvor kom pengene fra? Det er kun en mulighet, besvarte han selv, - i fra ridefogden. Jeg mener, det var jo godseieren som prøvde å finne ut av problemets kjerne ved å desillusjonere Jeppe med himmelske opplevelser. Så, kort sagt - ridefogden og hans nærmeste ga penger til Jappes kone. Jeppe tømte glasset forstående og løftet fingeren for en mer.

Hva var så gjenytelsene fra Jappes kone, Nille til ridefogden, spurte Jeppe retorisk. Spekulasjonene kan bli uendelige. Men sett fra Jappes side, så var det nok ikke politisk, religiøst, kulturelt eller noe i den retning. Det var simpelthen grunnen til at de ble gift, fikk barn og stiftet familie. Den åpenbare årsak, som de betrodde hverandre ved et formelt giftemål. Hva traumatiserte Jeppe så alvorlig at han heller druknet sorgene så ofte som mulig? Vet du, avbrøt Jeppe seg selv. Vet du at danske godseiere i Karibia brukte straffanger, så som ridefogden, mot afrikanske slaver? Så er det da heller ikke utenkelig at straffanger fikk de samme oppgaver i hjemlandet. Så er det da hellere ikke uforståelig at en administrasjon av rockere, pushere, halliker eller andre sosiopater førte til ekteparet Nille og Jeppe sine trauma. Jeppe tok en stor slurk igjen før han konkluderte. Nille fikk antagelig betaling for lyssky virksomhet, som Jeppe kjente særdeles godt til. Hun ble presset til utroskap og overførte sin skyldfølelse ved psykisk og fysisk vold.

Kjærlighetssorg, sa Jeppe. Han var tydelig sliten av sin beretning og barens forsyninger. Jeg må innrømme, sa han stille til Villi. Jeg er trett. Hm, uttrykte Villi. Vil du ligge ned og ta en lur? Jeg mener i en riktig god seng. Jeppe kikket opp. Meget gjerne. Jeg har en god seng som du godt må låne litt, sa Villi og holdt frem nøkkelen til sin lugar. Men jeg trenger en pause selv, så hvis jeg kan låne din? De byttet nøkler. Men, sa Jeppe advarende. Min lugar er delt med ... . Det spiller ingen rolle, smilte Villi. Jeg kan godt tilpasse meg turister på nederste dekk. Vel, sa Jeppe med et skjevt smil, - så har du en utfordring. Villi stusset over hva han mente, men fant det best å ikke diskutere det i baren. Takk for skiftet, sa han med et smil. Det var særdeles interessant. Og du ga et overveldende svar til det ene ord. Han klappet Jeppe på skulderen og sa, ha en god hvile, så ses vi sener i kveld, - ikke sant? Det gjør vi i hvert fall.

Villi tok heisen til nederste dekk og fant veien til Jeppe's lugar. Han visste den var for 4 personer, så han antok at noen kunne være der. Han hadde ikke interesse av å være til bry. Folk var jo så forskjellige og de likte antagelig ikke fremmede personer på sitt rom. Pytt, pytt, tenkte han og låste opp døren. Han smatt innenfor og lukket den bak seg. Det var vanskelig å få fatt på hva de to guttene der inne drev med. Det så mest ut som de kikket igjennom noe porno. Men det var da langt mere utstyr enn en avspilling krever. Det så heller ut som opptaksutstyr. Filmen på skjermen så ut til å komme fra en mobiltelefon. Den viste en ung pike som så ut til å delta i en 'kalender casting'. Mannen var visst den som filmet med en mobiltelefon. Drev guttene med opptagelser?

Hva gjør du her? Hvordan kom du inn? Utbrøt den ene gutten og reiste seg aggressivt. Du er ikke den siste beboer her, sa han sint og tastet hurtig på sin telefon. Kort tid etter tok det i døren. Blikkene til Villi og skipsgutten var likeså overasket. Produsenten sa strengt til skipsgutten. Du tar deg av dette! Fjern denne inntrenger og sørg for at det hele blir glemt! Skipsgutten nikket og tok Villi i armen. Det er absolutt best at du blir med meg med det samme, sa han.

Villi fulgte gutten til en tom lugar. De satte seg på hver sin sengekant. De vekslet med å se på hverandre og kikke betenkt ned. Gutten prøvde å formulere et spørsmål. Villi sa, du vil visst spørre om noe som; kan jeg stole på deg? Gutten kikket opp med et usikkert smil. Så husker du vel at spørsmålet er gjensidig, ikke sant? Villi rakte ut hånden og gutten tok imot den. De så hverandre fortrolig i øynene og nikket sakte. Det er godt sa Villi. Mine lepper er forseglet, og det er dine, ikke sant? Han lot det synke inn. Men vi blir nødt til å snakke om dette og andre ting på et senere tidspunkt. Er vi enige? Ja, svarte gutten med et lettet blikk.

Villi hadde ikke noe mere å gjøre der nede. Han tok heisen opp til resepsjonen. Mik fikk øye på Villi og vinket på han. De gikk inn på kontoret bak resepsjonen. Mik åpnet, det er mulig vi ikke har vært helt klare om din status som gjest her på båten. Han ventet litt og fortsatte. 'Alt inkludert' betyr ikke absolutt alt inkludert og i hvert fall ikke for alle og enhver. Vi ser igjennom fingrene for enkelt hendelser og avvik, men det begynner å danne seg et mønster. Han ventet litt igjen. Jeg forstår at du har gitt betydelige mengder til en person i baren igjen. Dessuten er det visst en fremmed i din lugar – igjen. Villi fant det best å tie og lytte. Vi vil få store problemer med å forklare sponsoren om disse ekstra utgifter. Så, la dine spanderbukser bli liggende og la andre betale for sitt eget konsum. Er vi enige om det? Villi nikket og sa et tydelig ja. Mik smilte og viste han veien til døren.

Villi sukket. Så blir jeg visst nødt til å finne Jeppe og fortelle den dårlige nyhet. Han ventet en stund foran sin lugardør og formulerte noen setninger i sitt hode. Jeppe åpnet straks da Villi banket på døren. Kom inn, kom inn min kjære venn, sa han og slapp Villi innenfor. Jeppe så på Villi sitt ansikt at noe tynget ham. Jeg prøvde å advare deg, sa Jeppe. Villi stusset. Eh, sa Jeppe da han forsto det ikke var temaet. Det kan vi snakke om litt senere, sa Villi, men nå er det noe mere prekært. Jeg har fått klar beskjed at jeg ikke kan låne ut lugaren og spandere i baren mere. Så du får ikke noen skjønnhetssøvn i en himmelsk seng, denne gang. Jeppe brast ut i latter. Det er bare helt i orden for meg. Jeg har for lengst sluttet å leve meg inn i den rollen. Jeg kommer heller ikke til å skjemme deg ut med noen teatraliske ballader. Jeg har absolutt ikke noe behov for å utleve noe psykodrama, la han til.

Men, sa Jeppe og trakk på det. Jeg er skikkelig sulten og vil til aftenbuffeten. Blir du med? Jeg gir, la han til. Det er unødvendig, siden jeg har et personlig 'alt inkludert' avtale. Du betaler ikke selv, undret Jeppe. Hvordan fikset du det? Den historie har jeg prøvd å forklare alt for mange ganger. Kan vi heller fyller ut noen hull i din tese? - Og kanskje snakker litt om lugarer, la Jeppe til med et fnis. Ok, tenkte Villi, så vet han godt om hva som foregår i lugaren hans. Er han en medskyldig? Det vil i så fall

være godt å vite i forhold til den fortrolige avtale med skipsguttens. Det kan være litt mere innsikt gir en mulighet til å bedre forhandle situasjonen.

Villi sørget for at de fikk et tomannsbord uten for mange personer omkring. Man vet jo aldri hva sånne samtaler fører til - og hvem som snapper opp hva. Villi sukket. Har han selv blitt mere paranoid eller kanskje bare litt mere forsiktig? Jeppe merket at han forsynte seg selv betraktelig mere fra buffeten enn Villi. Du er kanskje blitt for vant til denne luksus, spurte Jeppe. Villi nikket. Det minner meg forresten om noen småting jeg har tenkt på om din tese. Han ble jo behandlet som en konge med alle dets privilegier og myndighet. Det gikk jo helt galt. Men spørsmålet er om det var fordi han var beruset, eller fordi han var en dårligere person? Godt spørsmål, - som forblir så åpent som godt, - må jeg legge til. Han var jo hellere snill som et lam, enn ond. Raseriet imot ridefogden var da legitimt, ikke sant? I sitt desillusjonerte raseri hadde antagelig ridefogden blitt utsatt for blodhevn. Spørsmålet er vel heller om ikke enhver vil reagere tilsvarende under et såpass ekstremt Alcoholic spill?

De spiste en stund og reflekterte over samtalen. Jeppe kikket så opp og sa, det er et langt mere viktig spørsmål i dette århundre. Interessert? Nåh, er det, spurte Villi. Er det relevant? I høyeste grad. Jeppe møtte hans blick og sa: «De sier at Jette doper, men ikke hvorfor hun doper.» Villi stivnet i ansiktet og hans øyne stirret tilbake. Villi tenkte på hippie-pikene og deres bagasje. Det var da i høyeste grad et relevant spørsmål. Han ble usikker på hvem denne mannen egentlig er. Om han har et motiv. Du lurar kanskje på om det i lugaren - og hva jeg har med det å gjøre? Jeppe ventet litt og fortsatte. Jeg har en venn, en familiefar. Han mistet sin datter til et hardt miljø for noen år siden. Det ruinerte dem, alles psyke og splitter familien. Det har virkelig vært hardt å være vitne til.

Jeppe fortsatte, det var tilfeldig at jeg ble plassert blant de tre guttene i den firemannslugaren. Jeg hadde lagt meg og prøvde å sove da to av dem snek seg inn. De trodde visst at jeg sov. For å gjøre en lang og pinlig historie kort, så fikk den tredje gutten sjekket opp en pike. Hun ble overbevist til å trene og demonstrere sine seksuelle potensialer. Han overbeviste henne til at han filmet med hennes mobiltelefon. Hun følte visst sikkerhet i at de var i et åpent farvann uten nettforbindelse. Men, hun ante ikke at de hadde nedlastet et spion-program som sendte filmingen over Bluetooth. Jeppe spiste litt før han spurte, relevant? Villi nikket alvorlig. Da de var ferdig med den første piken, så lavde jeg noen grytende lyder. De trodde jeg våknet og slukket for det hele. Så forlot jeg stedet og kom ikke tilbake før jeg var sikker på at de var helt ferdige. Full som jeg var, anså de meg visst som en udugelig dranker og et eventuelt upålitelig vitne. Som Jeppe på Bjerget, sa han med et skjevt smil.

Det får meg virkelig til å tenke, sa Villi etter at de hadde forsynt seg på nytt. Jeg har for mange tanker å prosessere. Men en ting slår meg. Den analysen og metoden du snakket om kan jo utmerket godt brukes for Jette - så vel som Jeppe, - ikke sant? Absolutt. Men det er allikevel en avgjørende stor forskjell. Ikke det at det er forskjell på kvinner og menn, sa Jeppe spøkefullt. Nei, for kjønn, alder, eller bakgrunn, spiller en minimal rolle. Den store forskjellen er loven.

Villy stusset, loven? Ja, loven. Alkohol er lovlig og dop er ulovlig. Konsekvensen er at Jette blir trukket inn i de hardeste kriminelle miljø, og de sikrer seg stadig høyere gjenytelser. Så er hun i spindelvevet fordi de illegale, ikke de legale, truer med anmeldelse. De spiste en stund før Jeppe avsluttet. Tenk deg alle de døtre som blir gjenkjent på internettet, - så som piken i lugaren sikker engang blir. Villi hadde for mange tanker og spørsmål til å fortsette. Han kremtet og sa, vet du, jeg har fått for mye, - men ikke av all denne gode mat og drikke. Jeg forstår deg så godt, sa Jeppe. Han hevet glasset og sa - «uten mat og drikke ... ». De tømte glasset begge to.

La oss gå tilbake til baren, sa Jeppe. De fant to krakker ved siden av pianoet. Ta det med ro, la han til. Jeg ordner meg selv. Han vekslet noen ord med pianisten. De synes å kjenne hverandre. De tok hverandre i hånden og kom visst til en avtale. Nå må du ikke bli forlegen på noen måte, men jeg vil gjerne at du blir her mens jeg gjør opp, sa Jeppe. Med et stort tilfreds smil fortsatte han, jeg skal jobbe for dem mot at jeg får fri bar i dag - og i går. Ja, la han til, de sletter regningen så du ikke får mere problem med den der kapteinen.

Villi spurte, synger du også? Hva da? Grunnen til at de gidder å engasjere meg er at jeg har oversatt alle sangene på en samling som heter 'Chill out Modes' - til norsk. Det er kjente sanger med kjente artister, som de fleste kjenner. Publikum liker sangene ekstra godt når de forstår hva som synges. Dessuten, la han til litt forlegent, min bar-stemme blir liksom litt mere troverdig og oppriktig, når jeg sitter sånn som nå. Han ventet, knep leppene sammen litt. Jeg gjør det best når jeg ikke er helt ensom. Har du det ok med å sitte her imens? Det skal bli min sanne glede, svarte Villi.

I to timer sang Jeppe til pianistens musikk. De fleste av melodiene fremføres opprinnelig med flere instrumenter enn piano. Men pianisten utfylte det godt med hans egne varianter. Det var helt riktig at sangene fikk publikums oppmerksomhet. Vanligvis er gjestene mest selvpoptatte og skravler høylytt. Den slags kan være rett pinlig å vitne. Men Jeppe sine oversettelser fanget mangens oppmerksomhet, - som om de gjenkjente seg selv i dem. faktisk er mange av tekstene poesi av høy klasse, - en scenekunstner verdig. Litt uvanlig var det allikevel at han stort sett var vendt mot baren og ikke fremstilte seg selv som andre musikere. Villi funderte på hvorfor, men antok at han heller levet seg litt inn i rollen, - som en moderne Jeppe.

Villi kikket i blant på publikumet. Dette var jo også en god anledning til å bli litt mere sosialt observant. Mens han kikket på dem, slo det han at hans egen tidligere fatale konfontrasjon med embetsfolk antagelig ikke skyldes misforståelser, men misoppfattelser. All den oversaklige snakk imot embetet var i en verden ingen kunne relatere seg til personlig. Han så virkelige mennesker der ute i baren. Mennesker som innlevde seg i sine poetiske og melodiose opplevelser. Virkeligheter ingen andre kunne kjenne til. Virkeligheter som knapt nok har med en foreldet samfunnsmaskin å gjøre. Hvem vet hvem disse berørte mennesker i publikum er? Kanskje var det en funksjonær, kanskje var det en fastlåst frue, kanskje var det en Jette? Villi kikket så diskret han kunne mens de nye refleksjoner oversvømmet.

Det var en beskjeden, men oppriktig, applaus da Jeppe og pianisten fullførte sitt siste nummer. Han snudde seg til Villi med et spørrende blikk. Villi prøvde å forklare. Jeg vet ikke hva jeg kan si til dette. Jeppe sitt blikk ble bekymret. Det er ikke bare det at musikken, poesien og fremførelsen var i kunstnerisk særklasse. Det kan godt ses på gjestenes reaksjoner. Men det jeg ikke klarer å finne ord for, er hvordan det hele livnet opp i mine dypt personlige tanker og følelser. Dere skapte en særlig opplevelse som jeg aldri har opplevd før. Han så Jeppe sitt ansikt ble berørt. Jeppe kremtet, vet du. Han kremtet igjen. De ord er mere verdt enn noen avisomtale.

De ble sittende i baren. Men Jeppe sitt selskap ble mindre. Folk trakk dithen for tilfeldigvis å veksle noen ord med Jeppe og pianisten. Barens omsetning økte betraktelig bare ved at folk gjerne ville være i nærheten av dem og tilfeldigvis bestilte noe nytt. Så, etter en stund, var det en kvinne som vekket noe i Jeppe. Det ble snakket lavt og personlig i en lengere tid. Etter en stund snudde Jeppe seg til Villi og sa lavt. Denne ung-mø på førti har visst angst for seilaser - eller noe sånt. Jeg kommer til å følge henne til lugaren. Hennes lugar, la han til. Bon voyage, sa Villi og hevet glasset med et smil. Så var det visst tid for sengen.